

9	8		7	6	5		4	3		2	1
	14			13		12		11			10
		19	18		17		16		15		
		23	22				21				20
	27			26			25				24
				30				29	28		
					32				31		
37		36	35							34	33
		42			41		40	39			38
			47			46	45		44	43	
				50				49		48	
					52			51			
60		59	58	57		56		55	54		53
			64		63		62			61	
		69	68	67			66				65
			73	72				71	70		
					75				74		
79				78						77	76
	86	85			84		83	82			81
			90			89		88			87
96			95				94	93	92		91
	102			101			100	99		98	97
					104						103

מאונך:

מאונך:

- 1. מעדנות; 2. קריאת-צער; 3. אגם; 4. הווייה; 6. קידומת הולנדית; 7. התחייבות כספית; 8. נהר באפריקה; 9. מפיץ על המים הישראלי; 12. גוי; 15. אש; 16. ירק המשמש כתבלין; 17. המציא מליבו; 19. מעופף ברוח בלא מטרה; 20. בילבד; 21. מלבכת; 23. שגשמה באפו; 24. מזמר; 26. מאסף את החיטה; 27. שאין נשמה באפו; 29. מחול רומני; 30. ממתק טבעי; 33. נייר-ערך; 34. מין תבלין; 36. מפתח ואלף; 37. מתקבל על הדעת; 40. מילת-שלייה; 41. כלייקבול; 44. מכשף; 46. מזל; 47. ישן; 49. מתוצרת החלב; 50. תנור; 53. כלימה; 54. קיבוץ בדרום; 55. מנעול פטנט; 56. יהודה ברכס; 58. מרגיש; 59. משמש להפתח אוויר; 60. השתחוויה; 62. בור לאגירת מי-גשמים; 63. עלוב; 66. קריאת-שבח מקובלת בספר תהילים; 68. שיגרה; 71. עליצות; 73. גדול בתורה; 76. שקט! 77. סואן; 79. חומר-צפוי מבריק; 81. פתי; 83. וילון; 84. פה; 97. דורון; 89. האף שלו (הפוך); 91. לבוש; 93. משמש לכתובה; 95. בושם מיקראי; 96. מבני נוח; 98. אגלי-בוקר; 100. מחיית-יער; 101. לא-עבה; 102. מטבע צרפתי.
- 1. שובל, סרח; 5. תנאים נוחים וטור בים; 10. סימן הכפל; 11. זוז; 13. מילת-זירוז; 14. מסולם הצלילים; 15. בשבילה; 16. חמסין; 18. פרייבטן; 20. מסולם הז'לילים; 21. מכורה; 22. בגימטריה; 26. שמונה-עשרה; 24. מק; 25. נישא; 26. רוח חמה; 28. נכסים; 30. סיום; 31. מלך החיות; 32. טין; 24. מושם בפי הכוס; 35. מישהה; 38. טהור; 39. תבלין לקפה; 41. זועף; 42. צידו החד של הד סכין; 43. סוללת-מגן; 45. טיפה; 47. מילת-בקשה; 48. מעמסה; 50. מילת-שאלה לכמות; 51. באר-שבע (ר"ת); 52. מילת-ברירה; 54. חוק; 57. עוף-טרף; 61. ממציא הטלפון (ש"מ); 62. עצם; 64. רמס בעקבו; 65. גוון אדום; 66. תן! 67. המצעי המיטה; 69. פרח-נוי; 70. מן הגפיים; 72. סופו של אורח; 74. זא"ט; 75. מקל-כביסה; 77. קריאה של פונית; 78. ...ישמח לבב אנוש; 80. מעור גות השנה; 82. מיקוה-מים ענק; 84. כסיס; 85. רצון עז; 87. ממלא-מקום (ר"ת); 88. העלמה, הסתרה; 90. מילת-שאלה לזיהוי; 92. בת-קול; 94. רעב גדול; 95. בן-אדם; 97. מונח בתורת הד השמל; 99. מן הגפיים; 101. אס-הפנינה; 102. חקופה; 103. מדיבר; 104. חיפיות.

טיפוסי, יגאל שוחט הוא כזה. הוא גדל במושב הדרומי, עבר משם ללמוד בקיבוץ אפיקים. הלימודים העיוניים לא משכו אותו. הוא נמשך לטייס, ועם גיוסו עבר לחיל-האוויר. גם אחרי מלחמת ששת הימים, כאשר טייסים רבים חזרו הביתה, נשאר בצבא-הקבע. סרן שוחט היה אחד הטייסים הראשונים שהפעילו מטוסי פנטום.

דף חדש

לגמרי

טוענת הרגל גרמה למשבר עמוק ב-11 חיו. בגיל 26 היה עליו להתחיל בחיים חדשים - והוא החליט לפתוח דף חדש לגמרי. באופן מודע ובלתי-מודע, הוא פנה עורף לכל חיו שעד כה, מכל הבחינות.

הוא התגרש מאשתו הנאה, אם בתו. הוא החליט שלא ללמוד מיקצוע טכני, הקרוב לחיו הקודמים, כגון הנדסה. הוא גמר אומר ללמוד משהו חדש לגמרי.

מדוע רפואה, מיקצוע שעליו לא חשב מעולם? טוען יגאל עצמו: "לא ראיתי את עצמי יושב ולומד. זה היה תמיד רחוק ממני. לכן זה היה אתגר. רציני משהו חדש ושונה לגמרי."

אין זו סיבה משכנעת. סביר יותר להניח כי בעיותיו הרפואיות, והטראומה הרפואית שעבר, ריכזו את תשומת-לבו בשטח זה, ומילאו תפקיד תהיכרתי בביחירת המיקצוע החדש.

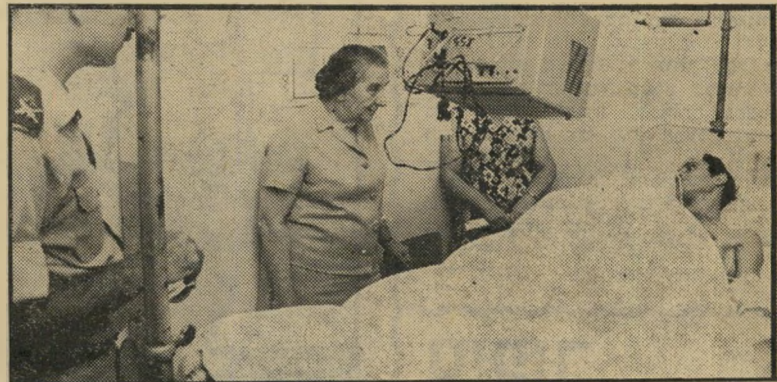
אך יתכן כי ד"ר מוחמד כאמל קלע יותר למטרה, וכי ההגדרה שלו היא היכונה - מבלי שיגאל שוחט עצמו מודע לכך.

הוא התחיל ללמוד ברצינות, הפתיע את עצמו כשנוכח לדעת שהוא מסוגל לשבת וללמוד. במשך שש שנים למד, עבר התיחות בבית-החולים ביילינגטון, ולפני כמה חודשים בילבד זכה בתואר דוקטור. הוא עדיין לא החליט באיזה שטח להתמחות. "משהו פנימי, אולי רפואת-ילדים..." למי

מאשר לחיים. זהו מכניזם של הגנה, המור נע מאדם לזכר דברים שהם כה מכאיבים, עד כי אין הוא יכול לעמוד בהם. הוא זוכר שיצא בשליחות מיבצעית ב-1970, שלושה ימים לפני תום מלחמת-ההתשה. מטוס הפאנטום, ש-אותו הטיס, יורט בקירבת אברוסאר על ידי טיל מדגם סאט-2. הוא זוכר, במעורף, פל שריחף במיצנח בקירבת איסמאעליה. אין הוא זוכר היכן נפצע, וכיצד. מבית-החולים גותרו לו זיכרונות מעטים מאד. את הרופא הוא זוכר רק במעורפל. גם כשראה את התצלומים שהגשתי לו, לא זכר את הפנים. אך הוא זוכר את הקול המרגיע, הדובר אנגלית טובה, בעל הימטבא הצרפתי. הוא זוכר את הגישה הינושית שלו.

על פי התעודה הרפואית שהועברה על ידי המצרים באמצעות הצלב האדום, והתעודה הרפואית של הרופאים שבדקהו עם הגיעו לישראל, מסתבר כי שוחט נפצע בשתי רגליו, בקירבת הברך. ברגל אחת בוחק העורק, והוא סבל כנראה מ-אובדן רב מאד של דם. היה צורך לקר טוע. מוחמד כאמל קטע את האבר קצת מעל לברך. לאחר מכן, בנייתוחים בארץ, נקטעו חלקים נוספים, עד לאמצע הירך. אך הסכנה העיקרית לחיו נשקפה לו מהפסקת פעולתן של הכליות, כתוצאה מן ההלם ואובדן-הדם, הן חדלו מלתפקד. המצרים ניקו את דמו פעמים באמצעות כלייה מלאכותית - מיתקן שביאותם הימים לא היה עדיין מצוי בשפע. כאשר הכלייה לא התחילה לעבוד, החליטו להחזירו הביתה בדחופות - מתוך תיקוה כי שם יתאושש גופו והכליות יתחילו לפעול. במיקרים כאלה, אין כל ביטחון בכך. מצב החולה הידרדר, ולא היו תיקוה רבות לחייו.

כל זה אינו זכור לשוחט עצמו. הוא היה מטושטש. הוא זוכר את המעלית של בית-החולים אל-מעאדי, שבה הועבר מחדרו אל הכלייה המלאכותית, כאשר מגבת מכסה את פניו כדי שלא יראה את פרטי המיתקן הצבאי. הוא זוכר שהועלה על מטוס.

הצטלמה ליד מיטתו של יגאל שוחט, מייד עם החזרתו מן השבי המצרי, לידה עומד אלוף מוטי הוד, מי שהיה אז מפקד חיל-האוויר. הוא הוחזר לישראל, כשנצבו הידרדר ולא היו תיקוה רבות לחייו.

גורדה מאיר

הוא לא הבין מדוע ולאן, וחשש שמא ווממים משהו. כאשר נתח מטוס, ניגש אליו אדם שדיבר עברית ושהציג את עצמו כרופא ישראלי. יגאל לא האמין לו והתעלם מקיומו. כסברו כי זהו סוכך מודיעין מצרי. (ככל תקופת הימצאותו במצרים, לא נחקר יגאל שוחט כלל.) גם את הסיפור הזה אין יגאל זוכר בעצמו - הוא שמע אותו מפי הרופא הישראלי, מומחה לכליות, שהוא עכשיו עמיתו בבית-החולים.

לאחר מכן זוכר שוחט כי הוכנס ל-מטוס אחר. לפתע חדר לתודעתו המטושטשת הקול האופייני של מטוס זה - מטוס נורד, מן הסוג המצוי רק בחיל-האוויר הישראלי. רק באותו רגע התפיס שהוא חוזר באמת לישראל - שבווע וחצי אחרי הפלתו. (ההעברה ממטוס למטוס בוצעה בקפריסין, כתיווך הצלב האדום.)

בית-החולים עוררה שיבתו של הטייס הפ"צ הירושלמי רבה. גולדה מאיר ומשה דיין ביקרוהו, דאגו להצטלם בחברתו. כלייה-תיקשורת דיווחו בהרחבה. במשך כמה ימים היה יגאל שוחט מרכז החדר שות. הכליות התחילו לתפקד. (זה כימ עט נס רפואי!) אמר על כך אחד המומחים (חיים) הוא עבר שורה של ניתוחים נוספים, וזכה ברגל תותבת.

ואז היה עליו להחליט מה לעשות. כל חיו של הצבר מכפר-ורבורג היו מרוכזים סביב הטייס. עתה, לפתע, לא יכול היה עוד לטוס. ההיים היו ריקים, אלא יש אדם שניתן לכנותו בשם, צבר

שיאנו מכיר את יגאל, קשה להבחין בר עובדה שיש לו רגל תותבת. בראשית הדרך, בעת שהיה אורח של החברה הצרפתית למען פצועי צה"ל, קרן אור, הכיר את אורית, בתה היפהפיה, של הזמרת יפה ירקוני, שפעלה אז למען הקרן. השניים התאהבו, ויגאל בנה את חיו החדשים לצידה. קצת עובדת אורית שר חט כעוזרת מחקר בתוכנית-הטלוויזיה עני כותרת אורית היתה בשנתו פקידה בחיל-האוויר, ושם הכירה באופן שיטתי את הטייס יגאל שוחט. בעל שתי הרגליים, "לא הייתי מתחנתת איתו אז", היא אומרת עכשיו. "הוא השתנה מאד בעיקר בות הפגיעה."

השבע דיבר ד"ר מוחמד כאמל אל ד"ר יגאל שוחט. הטייס-לשעבר ישב בירתו, בעיניים עצומות, הקשיב לקולו של הרופא המצרי, שבקע מן הרשמקול. הוא האזין להקלטת שוב ושוב, ביקש להבין כל מיקשפט, כל מילה. לאחר מכן נטל לידיו את תמונותיו של כאמל, נעץ בהן מבט ארוך.

נראה כי יגאל שוחט מתמודד עתה בפעם הראשונה עם חווייתו המצרית. אחר רי שבע שנים של הדחקה מוחלטת, הוא מוכן לזכור.

במרכז החווייה עומדת דמותו של מוחמד כאמל, האיש שהציל את חיו. השבע מתכוונן יגאל שוחט להביע את רגשותיו במכתב לרופא המצרי.

הקשר האנושי, שנוצר בצל המות, התחדש.